

Cartea lui Daniel - Numărul nouăzeci și opt

Tripla aplicare a lui Ilie și judecata din zilele de pe urmă: înțelegerea fazelor de cercetare și de executare

Jeff Pippenger
2024-02-29

Aplicarea triplă a lui Ilie a arătat că, în zilele de pe urmă, va exista un Ilie la începutul zilelor de pe urmă și la încheierea zilelor de pe urmă. „Zilele de pe urmă” sunt zilele judecății, care este progresivă și se împarte în două tipuri de judecată: judecata de cercetare, care a început la începutul zilelor de pe urmă, și judecata executorie, care are loc la încheierea zilelor de pe urmă. Aplicarea triplă a lui Ilie reprezintă în primul rând istoria judecății executorii, care începe odată cu iminenta lege duminicală.

Judecata de cercetare este limitată la cei care au mărturisit că sunt urmași ai lui Dumnezeu, în principal prin mărturisire directă, dar, într-o minoritate de cazuri, și printr-o mărturisire indirectă, exprimată prin stilul de viață.

(Căci nu cei ce aud Legea sunt drepti înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea vor fi îndreptățiți. Căci, când neamurile care n-au Legea fac din fire lucrurile cuprinse în Lege, aceștia, deși n-au Legea, sunt o lege pentru ei înșiși: ei arată că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor, conștiința lor, de asemenea, dând mărturie, iar gândurile lor, în același timp, acuzând sau dezvinovățind unele pe altele.) Romani 2:13-15.

Judecata de cercetare are două diviziuni principale, căci a început cu cercetarea vieților celor morți (din zilele lui Adam încoace), care mărturisiseră credință în adevărul Dumnezeu, iar la 11 septembrie 2001 a început procesul „judecății de cercetare a celor vii”. Judecata de cercetare are încă o diviziune, dincolo de cea dintre morți și vii, căci judecata începe cu casa lui Dumnezeu, iar în zilele din urmă casa lui Dumnezeu este Adventismul laodicean. După ce judecata casei lui Dumnezeu se încheie odată cu legea duminicală iminentă, este judecată cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care atunci se află în Babilon.

Judecata executorie este pedeapsa lui Dumnezeu asupra celor care au respins oferta Sa de mântuire. Judecata executorie începe odată cu iminenta lege duminicală. Statele Unite își vor fi umplut atunci paharul mâniei, care este totodată paharul timpului lor de probă, iar apostazia națională va fi urmată de ruină națională. Fiecare națiune de pe planeta Pământ va urma exemplul Statelor Unite în impunerea unei legi duminicale, iar fiecare dintre acele națiuni își va umple atunci paharul și va suferi, de asemenea, ruină națională.

Pe măsură ce America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea pentru a constrânge conștiința și a-i sili pe oameni să onoreze sabbatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să-i urmeze exemplul. Mărturii, volumul 6, 18.

Judecata executorie este, de asemenea, împărțită în două părți. De la legea duminicală din Statele Unite până la închiderea timpului de har pentru omenire, când Mihail se va ridica, judecățile lui Dumnezeu sunt amestecate cu milă, dar când Mihail se va ridica, mânia lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată prin revărsarea celor șapte plăgi din urmă, nu conține nicio milă. În perioada crizei legii duminicale, judecățile executorii asupra oamenilor și neamurilor vor fi amestecate cu milă, căci vor mai fi încă unii în Babilon cărora li se va oferi atunci ocazia de a înțelege deosebirea dintre închinarea de Sabat și cea de Duminică.

O, de-ar cunoaște oamenii vremea cercetării lor! Sunt mulți care n-au auzit încă adevărul de încercare pentru acest timp. Sunt mulți cu care Duhul lui Dumnezeu Se luptă. Vremea judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este vremea îndurării pentru cei care n-au avut ocazia să învețe ce este adevărul. Cu duioșie îi va privi Domnul. Inima Sa milostivă este mișcată; mâna Sa este încă întinsă spre a mântui, în timp ce ușa este închisă pentru cei ce n-au vrut să intre.

Mila lui Dumnezeu se arată în îndelunga Lui răbdare. El Își reține judecățile, așteptând ca solia de avertizare să fie vestită tuturor. O, dacă poporul nostru ar simți, așa cum se cuvine, responsabilitatea ce le revine de a da lumii ultima solie de milă, ce lucrare minunată s-ar înfăptui! Mărturii, volumul 9, 97.

„Timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este timpul îndurării pentru cei care nu au avut posibilitatea să învețe ce este adevărul.” Aceste două „timpuri” încep concomitent când „ușa este închisă” pentru adventiștii laodiceeni „care n-au vrut să intre.”

Am văzut că Sabatul sfânt este și va fi zidul de despărțire între adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este marea chestiune, pentru a uni inimile scumpilor sfinți ai lui Dumnezeu care așteaptă. Iar dacă cineva ar crede și ar păzi Sabatul și ar primi binecuvântarea care îl însoțește, apoi l-ar părăsi și ar călca porunca sfântă, și-ar închide porțile Sfintei Cetăți împotriva sa, la fel de sigur cum există un Dumnezeu care domnește în cerurile de sus. Am văzut că Dumnezeu are copii care nu văd și nu păzesc Sabatul. Ei nu respinseseră lumina cu privire la el. Iar la începutul timpului de strâmtoare, am fost umpluți de Duhul Sfânt pe când ieșeam și proclamam Sabatul mai pe deplin. Aceasta a infuriat biserica și pe adventiștii nominali, deoarece nu puteau combate adevărul despre Sabat. Și în acel timp, aleșii lui Dumnezeu au văzut cu toții limpede că noi aveam adevărul și au ieșit și au îndurat prigonirea împreună cu noi. Un cuvânt către turma mică, 18, 19.

Ușa se închide odată cu iminenta lege duminicală, făcând ca perioada care precede legea duminicală să fie "timpul" "cercetării" popoului lui Dumnezeu.

Cum ziceți: Suntem înțelepți și Legea Domnului este cu noi? Iată, cu adevărat în zadar a făcut-o el; condeiul scribilor este în zadar. Înțelepții sunt dați de rușine, sunt înspăimântați și prinși: iată, au lepădat Cuvântul Domnului; și ce înțelepciune este în ei? De aceea voi da soțiile lor altora, iar ogoarele lor celor ce le vor moșteni: căci toți, de la cel mai mic până la cel mai mare, sunt dedați la lăcomie; de la profet până la preot, fiecare se poartă în chip mincinos. Căci au vindecat în mod superficial rana fiicei popoului Meu, zicând: Pace, pace; când nu este pace. S-au rușinat ei când au săvârșit urâciune? Ba, nicidecum nu s-au rușinat, nici nu au putut

să roșească; de aceea vor cădea printre cei ce cad; la vremea cercetării lor vor fi doborâți, zice Domnul. Ieremia 8:8-12.

Așa cum a fost cu Israelul din vechime, tot așa este cu Israelul modern: ambele sunt nimicite, fiindcă n-au cunoscut vremea cercetării lor. Vremea cercetării lui Dumnezeu pentru Adventismul laodicean a început la 11 septembrie 2001 și se încheie odată cu iminenta lege duminicală.

Iar când S-a apropiat și a văzut cetatea, a plâns pentru ea, zicând: O, de ai fi cunoscut, chiar tu, măcar în această zi a ta, cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi. Căci vor veni peste tine zile când vrăjmașii tăi îți vor face împrejur un șanț, te vor înconjura și te vor strânge din toate părțile, și te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră; pentru că n-ai cunoscut vremea cercetării tale. Luca 19:41-44.

La vremea cercetării lui Dumnezeu, cei înțelepți și cei neînțelepți sunt despărțiți pe vecie.

Știm că Adventiștii de Ziua a Șaptea neconsacrați, care au cunoașterea adevărului, dar care s-au asociat cu oamenii lumești, se vor depărta cu totul de credință, dând ascultare duhurilor amăgitoare. Vrăjmașul le va întinde cu bucurie momeala, pentru a-i determina să poarte un război împotriva poporului lui Dumnezeu. Dar cei adevărați și statornici vor avea în Dumnezeu o apărare tare și puternică. Manuscript Releases, volumul 7, 186.

Vremea cercetării lor a început la 11 septembrie 2001, după cum fusese prefigurată de vremea cercetării asupra bisericilor protestante la 11 august 1840, și după cum începuse vremea cercetării pentru Israelul din vechime când Duhul Sfânt S-a pogorât la botezul lui Hristos.

Judecata executivă începe atunci când Statele Unite își umplu paharul timpului de probă la iminenta lege duminicală, moment în care și Biserica Adventistă laodiceană și-a umplut paharul. Judecata începe de la casa lui Dumnezeu, iar paharul timpului de probă este plin și pentru ambele coarne corupte ale Statelor Unite. Cornul corupt al protestantismului, care fusese anterior reprezentat de Biserica Adventistă laodiceană, încetează atunci, iar mișcarea filadelfiană a îngerului al treilea este atunci adevăratul corn al protestantismului și Ierusalimul spiritual care este înălțat ca un stindard. În acel moment, Ierusalimul trece de la biserica luptătoare la biserica triumfătoare.

Judecata executorie începe odată cu timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu, care este totodată un timp de îndurare pentru cealaltă turmă a lui Dumnezeu, aflată încă în Babilon. Ea începe când se încheie timpul cercetării lui Dumnezeu asupra adventismului laodicean. Judecata executorie progresează până la cele șapte urgii din urmă, unde judecățile nu mai sunt amestecate cu îndurare, iar apoi Isus revine.

Când Isus va reveni, mileniul (o mie de ani) din Apocalipsa, capitolul douăzeci, indică faptul că Satana este înlănțuit pe un pământ pustiit, singur, numai cu îngerii răzvrățiți care au participat la atacul împotriva lui Dumnezeu.

Și am văzut un înger coborând din cer, având cheia adâncului fără fund și un lanț mare în mână. Și a pus mâna pe balaurul, șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat

pentru o mie de ani; și l-a aruncat în adâncul fără fund, l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până când se vor împlini cei o mie de ani; iar după aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme. Apocalipsa 20:1-3.

În cursul acelor o mie de ani, cei răscumparați vor înfăptui o judecată de cercetare asupra celor pierduți, care încă dorm în mormintele lor, așteptând încheierea judecăților individuale. Cei răscumparați vor examina viețile și împrejurările celor pierduți, inclusiv ale lui Satana și ale îngerilor săi, pentru a stabili care dintre ei merită o pedeapsă mai aspră la sfârșitul celor o mie de ani.

Și am văzut tronuri, și au șezut pe ele, și li s-a dat judecata; și am văzut sufletele celor ce fuseseră decapitați pentru mărturia lui Iisus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu, și care nu se închinaseră nici fiarei, nici chipului ei, nici nu primiseră semnul ei pe frunțile lor sau în mâinile lor; și au trăit și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Apocalipsa 20:4.

Prin urmare, mileniul cuprinde o judecată de cercetare care, odată încheiată, aduce judecata executivă finală, când morții nelegiuți sunt înviați, iar Satana, care atunci are stăpânire deplină asupra lor, îi convinge pe cei nelegiuți să atace Ierusalimul, care, la sfârșitul celor o mie de ani, coboară din cer. În timp ce cei nelegiuți își lansează atacul, un foc coboară din cer și judecata executivă finală este împlinită.

Iar când se vor sfârși cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat din închisoarea lui, și va ieși ca să amăgească neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să le adune la război; numărul lor este ca nisipul mării. Și s-au suit pe întinderea pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită; și s-a pogorât foc din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit. Apocalipsa 20:7-9.

Deși aplicările triple ale lui Ilie și ale mesagerului care pregătește ca Solul Legământului să vină deodată la Templul Său sunt strâns legate, se poate observa o distincție între lucrările lor, în sensul că Ilie identifică în primul rând lucrarea mesagerului și mișcarea asociată mesajului acestuia, care se împlinesc în timpul judecății executive ce începe odată cu legea duminicală ce vine în curând. Mesagerul care pregătește calea pentru Solul Legământului identifică în principal o lucrare care se împlinește în timpul judecății de cercetare. Adventismul laodicean nu cunoaște vremea cercetării sale, care reprezintă o perioadă specifică de judecată.

Nici nu înțeleg solia „adevărului prezent” care este proclamată în vremea cercetării lor. Li se cerea să cunoască atât judecata, cât și solia acelor zile. Li se cerea, de asemenea, să cunoască solul acelei perioade. În orbirea lor laodiceană, se împotrivesc soliei ceasului, tăgăduiesc vremea cercetării lor printr-o solie de „pace și siguranță” și nu știu cu certitudine cine este solul ales al acelei perioade. Acest adevăr a fost identificat în mod clar în mărturia celui de-al doilea Ilie, care a fost Ioan Botezătorul.

Evreii știau că profeția desemna un sol care avea să vină, iar Isus a învățat în mod explicit că Ioan era acel sol care avea să vină.

Căci toți proorocii și Legea au proorocit până la Ioan. Iar dacă voiți să primiți aceasta, el este Ilie, cel ce avea să vină. Cine are urechi de auzit, să audă. Matei 11:13-15.

Chiar la încheierea perioadei cercetării lor (timpul din istoria lui Hristos care tipifică legea duminicală ce avea să vină în curând), pe când Hristos era răstignit pe cruce, iudeii își puneau întrebarea dacă nu cumva Ilie avea să vină atunci ca să-L salveze pe Isus. Dacă nu L-au recunoscut pe solul rânduit să pregătească calea pentru Solul Legământului, Cel care atunci confirma legământul cu propriul Său sânge, nu-L puteau recunoaște pe Mesia lor. Adventismului laodicean din zilele de pe urmă i se cere să-și cunoască judecata, care este timpul cercetării sale. Li se cere să recunoască mesajul acelei perioade de timp și li se cere să recunoască solul ales pentru acel timp. Răzvrătirea din 1888 este reprezentată de 11 septembrie 2001, când a coborât îngerul din capitolul optsprezece al Apocalipsei. Răzvrățiții din 1888 au refuzat să recunoască solii aleși ai acelei istorii care tipifica zilele de pe urmă.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Căci așa mi-a zis Domnul Dumnezeu al lui Israel: Ia din mâna Mea paharul vinului acestei mâinii și fă pe toate neamurile, la care te trimit, să bea din el. Și vor bea, se vor clătina și vor înnebuni din pricina sabiei pe care o voi trimite în mijlocul lor. Atunci am luat paharul din mâna Domnului și am făcut să bea toate neamurile la care mă trimisese Domnul: și anume, Ierusalimul și cetățile lui Iuda, împărații lui și căpeteniile lui, ca să-i prefac într-o pustiire, o uimire, un șuierat și un blestem, cum este astăzi; Faraon, împăratul Egiptului, slujitorii lui, dregătorii lui și tot poporul lui; și tot poporul amestecat, și toți împărații țării Uț, și toți împărații țării filistenilor, Așchelonul, Gaza, Ecronul și rămășița din Așdod; Edom, Moab și fiii lui Amon; și toți împărații Tirului, și toți împărații Sidonului, și împărații ostroavelor care sunt dincolo de mare; Dedan, Tema, Buz și toți cei de la marginile cele mai îndepărtate; și toți împărații Arabiei, și toți împărații poporului amestecat care locuiește în pustie; și toți împărații lui Zimri, și toți împărații Elamului, și toți împărații Mezilor; și toți împărații de la miazănoapte, apropiați și depărtați, unul cu altul, și toate împărățiile lumii care sunt pe fața pământului; și împăratul Șeșac va bea după ei. De aceea să le spui: Așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Beți, îmbățați-vă și vărsați, cădeți și nu vă mai ridicați, din pricina sabiei pe care o voi trimite în mijlocul vostru. Iar dacă vor refuza să ia din mâna ta paharul ca să bea, atunci să le spui: Așa zice Domnul oștirilor: Negreșit veți bea. Căci, iată, încep să aduc nenorocirea asupra cetății care este chemată după Numele Meu, și voi să rămâneți de tot nepedepsiți? Nu veți rămâne nepedepsiți; căci voi chema sabia asupra tuturor locuitorilor pământului, zice Domnul oștirilor. De aceea, proorocește împotriva lor toate aceste cuvinte și spune-le: Domnul va răcni din înălțime și Își va face auzit glasul din locașul Său cel sfânt; va răcni cu putere asupra locuinței Sale; va striga, ca cei ce calcă strugurii, împotriva tuturor locuitorilor pământului. Un vuiet va ajunge până la marginile pământului; căci Domnul are o judecată cu neamurile, El Se va judeca cu tot trupul; pe cei răi îi va da sabiei, zice Domnul. Așa zice Domnul oștirilor: Iată, nenorocirea va ieși din neam în neam, și un vârtej mare se va ridica de la marginile pământului. Și cei uciși de Domnul vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului: nu vor fi plânși, nici adunați, nici îngropați; vor fi ca bălegarul pe pământ. Ieremia 25:15-33.